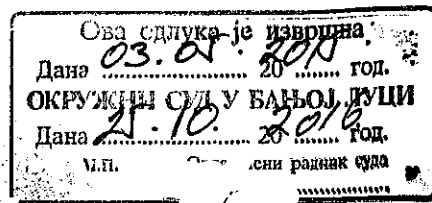

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 11 0 U 014028 14 U
Dana, 31.03.2015. godine

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji pojedincu Stamenić Darku uz sudjelovanje Garić Radane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2, zastupano po punomoćniku

(u daljem tekstu: tužilac) radi poništenja akta broj: 24.010/054-3-11/14 od 19.03.2014. godine, nazvanog "odgovor po žalbi" direktora Republičke uprave za inspeksijske poslove Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, donio je dana 31.03.2015. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tuženi je dužan tužiocu, naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 1.077,50 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, tužiocu je odgovoreno po njegovoj žalbi broj: 02-04 (2167) od 10.03.2014. godine, u vezi sa postupanjem Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija doneseni akt zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da je u okviru svog radnog projekta zaprimio anonimnu prijavu koja se odnosi na navodne nezakonitosti u radu Tehničke škole "Mihajlo Pupin" u Bijeljini i Gimnazije "Filip Višnjić" u Bijeljini, a iz sredstava javnog informisanja došao u posjed informacije da je Prosvjetna inspekcija Republike Srpske sprovodila nadzor u konkretnom slučaju, zbog čega se dana 03.01.2014. godine, obratio Prosvjetnoj inspekciji RS sa zahtjevom za pristup informacijama, te je tom prilikom tražio dostavu kopija odluka Prosvjetne inspekcije RS vezane za izvršeni inspeksijski nadzor u pomenutim školama u Bijeljini. Dopisom Prosvjetne inspekcije broj: 21.010/054-3-2/14 od 24.01.2014. godine, tužilac je informisan da je Republički prosvjetni inspektor dana 03.11.2011. godine, izvršio inspeksijsku kontrolu u Gimnaziji "Filip Višnjić" u Bijeljini, u kojoj je utvrđen samo jedan nedostatak, zbog čega je inspektor rješenjem naložio izvršenje određenih mjera, a potom naknadnom kontrolom utvrdio da je ova škola u potpunosti otklonila nedostatke i izvršila mjere naložene rješenjem. Napominje se da je prosvjetni inspektor tokom 2011. godine, izvršio tri inspeksijske kontrole u Tehničkoj školi "Mihajlo Pupin", u kojima nisu utvrđene nepravilnosti. Nadalje, tužilac se dana 30.01.2014. godine, obratio Prosvjetnoj inspekciji RS, sa pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama RS, i tom prilikom zatražio dostavu kopije zapisnika o

izvršenom inspekcijskom nadzoru u konkretnom slučaju. Međutim, Odlukom Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora broj: 24.010/054-3-6/14 od 21.02.2014. godine, odbijen je zahtjev tužioca za pristup informacijama, a u obrazloženju te odluke je navedeno da je Republička prosvjetna inspekcija utvrdila da u konkretnom slučaju postoji izuzetak od dostavljanja traženih informacija, a shodno člamu 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01), te da s obzirom da inspekcijski zapisnici sadrže brojne podatke o trećim licima, Prosvjetna inspekcija smatra da objavljivanje traženih informacija predstavlja izuzetak u smislu člana 8. pomenutog zakona. Nezadovoljan ovom odlukom Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora, tužilac je dana 10.03.2014. godine, izjavio žalbu direktoru Republičke uprave za inspekcijske poslove, u kojoj navodi da prvostepeni organ kao javni organ nije u potpunosti primjenio član 14. stav 3. tačku a) Zakona, obzirom da nije naveo zakonski osnov za status izuzeća informacije. Nakon toga, aktom direktora nazvanim "odgovor po žalbi" broj: 24.010/054-3-11/14 od 19.03.2014. godine (koji tužilac pobija ovom tužbom), njegova žalba je odbijena kao neosnovana. U obrazloženju pobijanog akta tuženi je prvo napomenuo da u članu 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama, nije propisano da organ donosi rješenje, kako to tužilac tvrdi, nego da ukoliko se pristup informaciji odbije djelimično ili u cjelini, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva. Obzirom na ovu napomenu, tužiocu je postalo jasno zašto tuženi nije ni prvostepenu odluku, a ni odluku po žalbi donio u formi rješenja, kako je to propisano Zakonom o opštem upravnom postupku, koji se primjenjuje supsidijarno uz Zakon o slobodi pristupa informacijama, nego je istu donio u formi "odgovora na žalbu", koji u sebi ne sadrži ni pouku o pravnom lijeku, odnosno pravu na pokretanje upravnog spora. Smatra da je tuženi pažljivo pročitao narednu tačku b) istog člana 14. Zakona, primijetio bi da je prije upućivanja za obraćanje instituciji Ombudsmena za ljudska prava BiH, bio dužan obavijestiti podnosioca zahtjeva o pravu podnošenja žalbe (u svom slučaju pokretanju upravnog spora), određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakte sa takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe, kao i troškove podnošenja žalbe. Konačno i suštinski tužilac smatra da je tuženi nepravilno zaključio da se informacija koju je tražio smatra izuzetom od saopštavanja u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer nije sproveo test javnog interesa na način predviđen u članu 9. istog zakona, tj. nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa zapisnikom o izvršenom inspekcijskom nadzoru. Tužilac je mišljenja da navedeni podaci iz zapisnika o inspekcijskom nadzoru uopšte ne predstavljaju informacije koje uključuju tuđe lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Pravo na privatnost je kompleksno pravo koje se odnosi na nepovredivost stana, tajnost pisama, telefonskih razgovora i drugih oblika komunikacije, zaštita porodice i braka, te ličnih podataka. Činjenica da je neko lice steklo diplomu - javnu ispravu na nekoj visokoškolskoj ustanovi, na osnovu koje je zasnovalo radni odnos u školi - javnoj ustanovi i koje za svoj rad prima platu iz Budžeta RS, po mišljenju tužioca, se nikako ne može poistovjetiti sa tuđim ličnim interesima koji se odnose na privatnost trećeg lica. Čak i da navedene činjenice iz zapisnika o inspekcijskom nadzoru predstavljaju tuđe lične podatke i mogu da oskrnave tuđe lične interese, postavlja se pitanje zašto tuženi organ u konkretnom slučaju nije primijenio član 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim je propisano da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. Tužilac posebno ističe da je i Zakonom o inspekcijama Republike Srpske propisano da inspekcijski nadzor ima za

cilj ostvarivanje i zaštitu javnog interesa, te da on nije zahtijevao dostavu ličnih informacija, nego dostavu zapisnika o izvršenom inspekcijskom nadzoru kako bi se uvjerio da su inspekcijski organi zaista postupali u konkretnom slučaju i zaštitili javni interes, što mu protivno zakonu nije omogućeno. Zbog svega navedenog predlaže sudu da tužbu uvaži i osporeni akt poništi, uz obavezu tuženog da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da ostaje kod obrazloženja datog u osporenom aktu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30 Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je među strankama, sporno da li je osporeni akt broj 24.010/054-3-11/14 od 19.03.2014. godine, nazvan "odgovor po žalbi", konačan upravni akt u smislu člana 7. stav 1. ZUS, odnosno da li se protiv istog može pokrenuti upravni spor, od čega zavisi i odluka u ovom upravnom sporu. Naime, osporenim aktom bez obzira na njegove formalne nedostatke u smislu odredbe člana 194, člana 197. stav 2. i stav 3. i člana 230. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZOUP), odlučeno je o žalbi tužioca izjavljenoj protiv odluke Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora broj: 24.010/054-3-6/14 od 21.02.2014. godine, kojim je tužiocu uskraćeno pravo na pristup određenim informacijama. Nadalje, osporenim aktom suštinski je ostavljena na snazi Odluka Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora broj: 24.010/054-3-6/14 od 21.02.2014. godine, kojom je tužiocu uskraćeno pravo na pristup određenim informacijama, i koja odluka u stvari predstavlja klasičan upravni akt, čiju definiciju daje odredba član 7. stav 2. ZUS-a, koji propisuje da upravni akt, u smislu ovog zakona, predstavlja akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari, pri čemu se pod nadležnim organom, u smislu odredbe člana 4. ZUS-a, podrazumijevaju republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne samouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja, rješavaju u upravnim stvarima. U skladu s navedenim, sasvim je jasno da se protiv osporenog akta tuženog nesumljivo može pokrenuti upravni spor, a što je tužilac i učinio, obzirom da je istim odlučivano o neposrednom pravu i interesu tužioca, bez obzira što osporeni akt nazvan kao "odgovor po žalbi", tako da u ovom slučaju nema osnova da se tužba odbaci, a kako je to tuženi predložio u odgovoru na tužbu. Inače, neposredno pravo, odnosno pravni interes tužioca da mu se dostave tražene informacije (konkretno zapisnik o izvršenoj inspekcijskoj kontroli) zasniva se na odredbi člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, pri čemu pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je utvrđeno u ovom zakonu. Naime, tužilac je zahtjev od 03.01.2014. godine, predao Prosvjetnoj inspekciji RS, tražeći istim da mu se dostave podaci o tome da li su u Tehničkoj školi "Mihajlo Pupin" u Bijeljini i Gimnaziji "Filip Višnjić" u Bijeljini, vršene inspekcijske kontrole. Nadalje, iz spisa proizilazi da je tužioca pored Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora, sa izvršenom inspekcijskom kontrolom upoznao i Glavni republički inspektor rada, svojim aktom od 24.01.2014. godine, a što predstavlja predmet preispitivanja u drugom upravnom sporu pred ovim sudom broj:

11 0 U 0014028 14 U, te ga upoznao da su inspekcijske kontrole vršene, nakon čega je tužilac svojim zahtjevom tražio da mu se dostave kopije zapisnika o tim izvršenim inspekcijskim nadzorima, u konkretnim slučajevima. U skladu s tim, Glavni republički prosvjetni inspektor dopisom broj: 24.010/054-3-6/14 od 21.02.2014. godine, iznio stav da tužiocu ne može dostaviti tražene kopije zapisnika o izvršenim inspekcijskim pregledima, pozivajući sa na odredbu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama - izuzetak kod zaštite privatnosti. Međutim, ovdje valja ukazati da organ uprave ima mogućnost da u skladu sa zakonom odbije pristup informaciji u cjelini ili djelimično, i da o tome dopisom obavijesti podnosioca zahtjeva, a kako je to propisano odredbom člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Takav dopis, kada se ova odredba pročita u cjelini, mora da sadrži pod: a) zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, i pod: b) obavještenje podnosiocu zahtjeva o pravu podnošenja žalbe, određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakte sa takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe kao i troškove podnošenja žalbe. U navedenom dopisu Glavnog republičkog prosvjetnog inspektora broj: 24.010/054-3-6/14 od 21.02.2014. godine, takvo nešto uopšte nije niti navedeno. Iako, tužiocu nije data pouka o pravu na izjavljivanje žalbe i organu kojem se žalba može izjaviti, on žalbu podnosi tuženom, koji sačinjava "odgovor po žalbi", što znači da time tuženi ne dovodi u pitanje svoju nadležnost u postupanju po žalbi tuženog, iako po toj žalbi se mora donijeti odgovarajuća odluka, svakako sačinjena u formi rješenja, i kako to decidno propisuju odredbe člana 194, 197. stav 2. i stava 3, a u vezi sa odredbom člana 230. stav 1. ZOUN. To znači, da nije dovoljno sačiniti dopis i nazvati ga "odgovorom po žalbi", kako je to tuženi učinio, vjerovatno u cilju da izbjegne vođenje upravnog spora, a što evidentno nije moguće, jer osporeni akt predstavlja konačan upravni akt, u smislu odredbe člana 7. ZUS, o čemu se ovaj sud prethodno izjasnio, već je bio dužan da po žalbi tužioca donese rješenje, koje između ostalog pored obaveznih elemenata mora da sadrži izreku kojom se o izjavljenoj žalbi rješava tj; da li se žalba odbacuje, odbija ili uvažava, zatim obrazloženje u kojem je potrebno navesti razloge za odluku koja je po žalbi donesena, a što je sve u konkretnom slučaju izostalo u osporenom aktu, zbog čega se osnovano može reći da osporeni akt sadrži nedostatke koji sprečavaju ocjenu njegove zakonitosti, tako da u tom pravcu nije od značaja ni tumačenje tužioca da je njegova žalba odbijena, budući da osporeni akt i ne sadrži odluku o njegovoj žalbi.

Kako su u konkretnom slučaju ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 1. ZUS-a, da se ova tužba uvaži i time poništi osporeni akt, to je ovaj sud na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i stav 2. ZUS, i odlučio kao u izreci ove presude.

U smislu člana 50. ZUS tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1, 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13). Naime, tužilac je u tužbi postavio zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, tako da se troškovi upravnog spora odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM (300 bodova X 2,00 KM), uvećano za paušal od 25% tj; iznos od 150,00 KM, kao PDV od 17%, obzirom da je punomoćnik tužioca PDV obveznik pod brojem 506591430004, a što iznosi 127,50 KM, uz taksu na tužbu i na presudu u

iznosu od po 100,00 KM, tj; ukupno 200,00 KM, što sve na ime troškova upravnog spora iznosi 1.077,50 KM, a shodno Tarifnom broju 22. i 23. Taksene tarife, Zakona o sudskim taksama (Službeni glasnik RS broj: 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14) i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 68/05).

ZAPISNIČAR
Garić Radana

SUDIJA
Stamenić Darko

